

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1196
1008/2017

183 25.08.2017

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr. 53/2003 – Codul Muncii*, inițiată de domnul senator PNL Marius-Petre Nicoară împreună cu un grup de senatori PNL (**Bp. 183/2017**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea *Legii nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul reglementării posibilității introducerii, ca alternativă, a săptămânii de lucru de 4 zile, cu 3 zile de repaus, cu un program de lucru de 10 ore pe zi, prin acordul angajatorului și al angajatului, sub condiția respectării dispozițiilor *Directivei 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru*.

II. Propuneri și observații

Precizăm că *Legea nr. 53/2003* permite angajatorului să stabilească programe individualizate de muncă, cu acordul sau la solicitarea salariatului în cauză.

La nivel național, armonizarea actelor legislative ale Uniunii Europene s-a făcut prin dispozițiile *Legii nr. 53/2003* și prin acte normative sectoriale, emise de autoritățile competente, luând în considerare condițiile specifice de

desfășurare a activității în anumite domenii (transporturi, profesii medicale, alte domenii unde este necesară asigurarea continuității activității).

Directiva 2003/88/CE prevede cerințele minime pentru protecția sănătății și securității lucrătorilor și oferă statelor membre posibilitatea de a adopta acte normative mai favorabile. De asemenea, în considerentele directivei se arată că „(...) este de dorit să se prevadă o anumită flexibilitate în aplicarea anumitor dispoziții din prezenta directivă (...)”.

Potrivit *Directivei 2003/88/CE*, timpul mediu de lucru pentru fiecare perioadă de șapte zile, inclusiv orele suplimentare, trebuie să nu depășească 48 de ore¹, iar orice lucrător trebuie să beneficieze, în decursul unei perioade de șapte zile, de o perioadă minimă de repaus neîntrerupt de 24 de ore², la care se adaugă 11 ore de repaus zilnic³.

Dispozițiile *Codului muncii* din *Titlul III – Timpul de muncă și de odihnă*, transpun prevederile directivei și sunt, sub anumite aspecte, mai favorabile. De exemplu, art. 135 alin. (1) prevede că repausul dintre două zile consecutive de muncă nu poate fi mai mic de 12 ore, spre deosebire de 11 ore prevăzute de directivă. În privința repausului săptămânal, *Codul muncii* prevede că acesta este, ca regulă, de 48 de ore consecutiv. Și în acest caz dispoziția națională este mai favorabilă decât prevederea din directivă, care impune un minim de 24 de ore.

Potrivit dispozițiilor art. 114 alin. (1) din *Codul muncii*, ca regulă, durata maximă legală a timpului de muncă este de 48 de ore săptămânal, inclusiv orele suplimentare, ceea ce înseamnă un maximum de 8 ore suplimentare pe săptămână. Dacă orele suplimentare s-ar efectua în mod echilibrat pe parcursul zilelor de lucru, în medie ar însemna 1,6 ore pe zi, rezultând un timp de lucru zilnic de 9,6 ore.

De asemenea, dispozițiile art. 116 alin. (1) din *Codul muncii* prevăd faptul că „*Modul concret de stabilire a programului de lucru inegal în cadrul săptămânii de lucru de 40 de ore, precum și în cadrul săptămânii de lucru comprimate va fi negociat prin contractul colectiv de muncă la nivelul angajatorului sau, în absența acestuia, va fi prevăzut în regulamentul intern*”.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește faptul că „*Programul de lucru inegal poate funcționa numai dacă este specificat expres în contractul individual de muncă*”.

Astfel, apreciem că prin contractul colectiv de muncă sau, în absența acestuia, prin regulamentul intern angajatorul stabilește și ține evidența programului de lucru, cu condiția respectării dispozițiilor legale invocate, părțile contractului de muncă având posibilitatea stabilirii unor programe individualizate de muncă.

¹ Art. 6 din directivă;

² Art. 5 din directivă;

³ Art. 3 din directivă.

Programul individualizat de muncă semnifică un mod de organizare flexibil a timpului de muncă, iar legislația în domeniu, respectiv *Legea nr. 53/2003*, este în concordanță cu prevederile *Directivei 2003/88/CE*.

Semnalăm că dispozițiile art. 277 alin. (2) din *Legea nr. 53/2003* prevăd că „Prezenta lege transpune art. 16 lit. b), art. 18 și 19 din *Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 299 din 18 noiembrie 2003 (...)*”.

Prin urmare, trimiterea directă la dispozițiile *Directivei 2003/88/CE*, astfel cum procedează inițiatorii acestui demers legislativ nesocotește regimul juridic al directivelor, ai căror destinatari sunt statele membre. Din această perspectivă, propunerea legislativă ar putea fi considerată ca fiind lipsită de obiect.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Mihai TUDOSE

Domnului senator **Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU**
Președintele Senatului